

Wilhelm (VS):

VS er tilhængere af forslaget om 35 mill. kr. til driftslån. Vi er også tilhængere af forslaget om en afdæmpning af rentesikringsaftrapningen, men vi havde ønsket en stærkere afdæmpning, faktisk til nul. Men vi må undlade at stemme om forslaget af en bestemt grund, nemlig at socialdemokraterne forleden nægtede at være med til bare at forsøge at fjerne det sidste punktum i den foreslåede § 4 a, hvor der står: Den 1. april 1979 nedtrappes rentesikringen til det oprindeligt forudsatte niveau.

Vi ved godt, hvad det kommer til at betyde i de kommende boligforhandlinger, som socialdemokratiet skal ind i. Nu står det der. Det er gentaget fra forliget, det er gentaget i bemærkningerne, det er gentaget direkte i lovtæksten, og man skal ændre denne lov for overhovedet at komme væk fra den huslejeeksplosion, der her er indbygget.

Det bliver dyrt. Vi kan forudse, at socialdemokratiet bliver nødt til at komme væk fra denne passus, men de kommer til at betale dyrt for det, og vi vil ikke stemme for et lovforslag, hvori denne huslejeeksplosion direkte er indbygget, og må derfor undlade at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 122 stemmer mod 31; 5 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende statsstilskud til byggearbejder.

(Lovforslag nr. L 21. Fremsat 2/3 77. Første behandling 9/3 77. Betænkning 18/3 77. Anden behandling 22/3 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 107 stemmer mod 37; 18 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om gennemførelse af energibesparende foranstaltninger i statens bygninger m. v.

(Lovforslag nr. L 22. Fremsat 2/3 77. Første behandling 9/3 77. Betænkning 18/3 77. Anden behandling 22/3 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 112 stemmer mod 44.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af folketingets ombudsmand.

(Beslutningsforslag nr. B 17. Fremsat 15/3 77 i betænkning fra retsudvalget).

Formanden:

Dette valg foregår uden forhandling. Der foreligger 2 indstillinger. Et flertal i retsudvalget (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) indstiller, at Lars Nordskov Nielsen genvælges til folketingets ombudsmand. Et mindretal i retsudvalget (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller, at professor, dr. jur. Peter Germer vælges som folketingets ombudsmand.

For *Lars Nordskov Nielsen* stemte 131. For *Peter Germer* stemte 26.

Formanden:

Hr. *Lars Nordskov Nielsen* er derefter valgt til folketingets ombudsmand.

Den næste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af indstilling fra udvalget for forretningsordenen angående folketingets samtykke i henhold til grundlovens § 57. (Glistrup).

(Beslutningsforslag nr. B 30. Fremsat 23/3 77 i betænkning fra udvalget for forretningsordenen).

Indstillingen sættes til forhandling.

Formanden:

Taletiderne er de i forretningsordenen fastsatte, det vil sige 10 minutter for ordførere og 5 minutter for andre medlemmer.

Maisted (FP):

Formålet med denne sag er blevet tydeligere dag for dag. Det er en opslidningssag imod hr. Glistrup, der har til formål at fratage lederen af landets største oppositionsparti mulighederne for at lægge sine kræfter i det politiske arbejde. Det er formålet at ødelægge hr. Glistrups forretning for derigennem at lamme hans indsats for partiet.

Det har været en streg i regningen, at hr. Glistrup indtil nu har kunnet holde til en flerårig hetz og skueproces som den, han har været og er udsat for. Det har da også undret store dele af befolkningen, at denne skattesag ikke har gennemløbet ligningsråd, skatteråd, landsskatteret og domstolene, hvilket er det normale forløb, især da vi alle ved, at skattevæsenet har uindskrænket magt på grund af de bemyndigelseslove, vores skattevæsen har til rådighed. Dette uvæsen har nærmest karakter af hemmeligt politi, hvor borgeren skal bevise, at han er uskyldig i de beskyldninger, skattevæsenet finder for godt at fremsætte imod ham eller hende. Vi skal være meget forsigtige med at rette kritik over for østlige og vestlige lande for at bruge politistatsmetoder mod borgerne, så længe vi selv udsteder bemyndigelseslove til administrationen, hvorefter borgeren skal bevise sin uskyld.

Det er derfor indlysende, at hr. Glistrup, der har bevisbyrden over for skattevæsenets mangeårige muligheder for at forhøje den skattepligtige indkomst, hvad enten det drejer sig om personlige indkomster, formueindkomster eller selskabsindkomster, kunne have fået sit firmas produktionsmetoder behandlet ad normale kanaler for 10 år siden. Da sagen drejer sig om firmaets arbejdsgang, havde denne fremgangsmåde den fordel, at hr. Glistrups medarbejdere kunne påtage sig disse opgaver, så hr. Glistrup kunne hellige sig sine politiske forpligtelser som leder af landets største oppositionsparti.

I forbindelse med § 57 har hr. Skytte tidligere udtalt:

»Hensigten kan derimod ikke anses at være at fritage folketingsmedlemmer for normal retsforfølgning.«

Det er jeg enig med hr. Skytte i under den forudsætning, at der er tale om klare overtrædelser af lovregler, som ethvert folketingsmedlem kan finde frem til og ethvert folketingsmedlem kan få en forståelig forklaring på. Men her kniber det i denne sag, idet det klare begreb aftalefrihed er blevet erstattet med et lovmæssigt ukendt begreb, der hedder fiktion.

Dette begreb volder vanskeligheder. Er det fiktion, når f. eks. B & W opretter et rederi for at kunne bestille skibe hos sit eget skibsværft og derved få skatteydermidler hos skibskreditfonden? Er det fiktion, når finansministeren udsteder indenlandske statsobligationer og andre offentlige institutioner opkøber disse? Er hele bankvæsenets indbyrdes forretningstransaktioner fiktive, hvis der ikke følger femører og tiører med ved enhver pengeoverførsel imellem bankerne? Der kan nævnes andre forhold, hvor i tusindvis af mennesker kunne slæbes for retten, hvis den frie aftaleret sættes ud af kraft.

Justitsministeren har ikke tidligere ønsket at forklare, hvor i lovgivningen den af befolkningen ukendte fiktionsteori optræder, men tiden må være inde nu for justitsministeren til at komme med denne forklaring, især når den daværende skatteminister, hr. Svend Jakobsen, har afgivet et svar til hr. Wilhjelms på et spørgsmål om, hvordan myndighederne stillede sig til Glistrupselskaberne og Glistrupklienterne. Svaret lød noget i denne retning: Fiktionerne fik tilbagebetalt den skat, de fiktivt havde indbetalt.

Det er også en morsom ting, at VS-medlemmer af dette ting har ret til at stille spørgsmål til ministeren og få svar, men fremskridtspartiets medlemmer bliver afskåret fra at stille spørgsmål til justitsministeren.

Mon ikke det er på tide, at folketingets medlemmer får klare anvisninger af ministrene på, hvor i lovgivningen fiktion og fiktive handlinger bliver behandlet helt konkret?

Da der ikke er saglige grunde for at føre den verserende retssag imod hr. Glistrup, må konklusionen blive, at den er rejst af politiske grunde, og jeg går ud fra, at hvis der blot er den mindste grund til at antage, at jeg har ret i det synspunkt, vil et flertal af folketingets

[Maisted.]

medlemmer stemme imod en ophævelse af hr. Glistrups immunitet.

Størst interesse må det have, hvordan indstillingen er hos regeringspartiet, og her må det være oplagt, at statsministerens holdning er den officielle holdning hos regeringen og socialdemokratiet. Om hr. Glistrup har statsministeren på et offentligt møde udtalt, at han var skatte-snyder. Socialdemokratiet har afsagt sin dom uden at høre retten. Og man må jo også konstatere i dag, at som sædvanlig glimrer hr. Anker Jørgensen ved sit fravær, når denne sag bliver behandlet.

Formanden:

Det hedder statsministeren og ikke hr. Anker Jørgensen.

Maisted (FP):

Undskyld, det er statsministeren, der ikke er til stede. Resten er blot et skueproces. Når statsministeren har bekræftet sin udtalelse – hvilket jo desværre ikke ser ud til at blive tilfældet – har jeg set af Folketingets Forhandlinger, at hr. Erhard Jakobsen og formentlig centrum-demokraternes folketingsgruppe vil gå imod en ophævelse af hr. Glistrups immunitet, fordi der fra dette ting er udgået en impuls, der på forhånd dømmer et medlem af tinget, og som på forhånd giver råd og vejledning til dem, der til sin tid skal dømme.

Venstresocialisterne har aldrig lagt skjul på, at det er en politisk sag, der rammer en af deres politiske modstandere, og det er argument nok for dem til at stemme for.

Det tidligere folketingsmedlem for socialistisk folkeparti, der fungerer som den nuværende folketingsgruppes kvikke rådgiver, hr. Jens Maigaard, kom med følgende udtalelse fra et vælgermøde i Vestre fængsel, som Danmarks radio – altså det officielle Danmark, statsmonopolet – sendte som valgudsendelse den 7. februar i år. Det daværende medlem af folketinget hr. Maigaard sagde:

»Jeg har en kollega i folketinget, en vis sagfører, der ikke betaler skat, men som spiser mange marcipanbrød. Han har lavet væsentlig mere end de fleste, der sidder her.«

I samme udsendelse udtalte fru Tove Jørgensen, kommunisterne:

»Jeg er stort set enig med hr. Maigaard.«

Og lidt senere fremhæver hun i den forbindelse hr. Glistrups navn.

Her er en klar tilkendegivelse fra hr. Glistrups modstandere viderebragt af statsmonopolet Danmarks radio, som medvirker til på forhånd at dømme hr. Glistrup.

I forbindelse med nogle artikler i Berlingske Tidende af hr. Poul Schlüter og fru Nathalie Lind afslutter professor, dr. jur. Alf Ross sit indlæg i Berlingske Tidende den 25. februar 1975 således:

»Der er mange, der gerne vil hr. Glistrup til livs. Jeg skal ikke udtale mig for eller imod, blot sige, at når angreb på ham sker, sådan som i Poul Schlüters indlæg, er det egnet til at støtte den opfattelse, at dommen over ham er afsagt, før han er dømt, og at kampen føres med ethvert til rådighed stående middel.«

Hvordan er så domstolen sammensat? En håndplukket juridisk dommer plus to domsmænd udpeget af politiske foreninger, der tilhører statsministerens og hr. Jens Maigaards garde. De eneste, der på forhånd er erklæret for uegnede af byretspræsidenten, er mennesker, der er medlemmer af fremskridtspartiet.

Til at frembringe materiale til anklagemyndigheden anvender man en svoren modstander af hr. Glistrup, hr. Grell fra »bagvaskelsespolitiet«, dømt for injurier.

Alt, simpelthen hen alt, viser, at denne sag er politisk, og hvis folketinget lader denne retssag fortsætte imod hr. Glistrup, så længe han er medlem af folketinget, vil ingen domstol kunne afsige en fældende dom, der vil blive troet af befolkningen.

Finansministeren (Heinesen):

I anledning af, at hr. Maisted har besværet sig over, at statsministeren ikke er til stede i salen, skal jeg for god ordens skyld oplyse, at statsministeren er til EFs statschef- og regeringschefmøde i Rom. Det er naturligvis efter meget nøje overvejelser, statsministeren har ment at måtte prioritere det højest.

Langsted (CD):

Jeg tager kun ordet for at afkræfte det, hr. Maisted udtalte med hensyn til, at centrum-demokraterne skulle stemme imod den flertalsindstilling, der foreligger her. Det har ikke sin rigtighed. Centrum-demokraterne vil som ved alle tidligere lejligheder i denne sag stemme for flertallets indstilling.

Willhjelms (VS):

VS er ikke til stede i udvalget for forret-

[Wilhelm.]

ningsordenen og har derfor ikke kunnet give sit besyv med i den betænkning og indstilling, der ligger, og jeg vil derfor gerne knytte et par kommentarer til denne sag.

Vi vil stemme for ophævelsen af hr. Glistrups immunitet, som vi også gjorde ved en tidligere lejlighed, vi havde til det. Men vi vil gerne samtidig endnu en gang pointere, at det ikke betyder, at vi er enige i det, som flertallet skriver, at dette ikke skulle være en politisk sag. Naturligvis er det en politisk sag.

Vi mener i øvrigt, at næsten alle retssager i dette land er politiske sager. De typer af overtrædelser, man er i stand til at begå, kan ikke løsrives fra politiske forhold, fra klassemæssige forhold osv. Men denne sag er såmænd ikke engang, som flertallet skriver i sin indstilling, en ganske normal retssag. Den er selvfølgelig også ganske unormal.

Millionæren med nultrækprocenten er en provokation, og det er en politisk provokation, fordi han ikke følger den del af spillets regler, der siger, at den slags går man stille med. Det var det, der var hr. Glistrups væsentligste forbrydelse. Han kom derved til at gennemhulle de borgerlige partiers og for den sags skyld også socialdemokratiets fraser om en såkaldt retfærdig økonomisk lovgivning. Derfor er det ham, man nu retsforfølger, for han er farlig for systemet. Men samtidig er det værd at lægge mærke til, at man ikke retsforfølger alle de andre velstillede i dette samfund, alle dem, der før hr. Glistrup og samtidig med hr. Glistrup og fortsat efter hr. Glistrup udnytter præcis de samme huller i de samme love til det yderste. Det er også værd at lægge mærke til, at under hele denne lange retssag er der ikke gjort skygge af forsøg på at bremse de omgælsesmuligheder eller stoppe de smuthuller, der findes i den økonomiske lovgivning og i skatte-lovgivningen.

Det er kun få dage siden, vi endnu en gang kunne trække frem, at efter 9 års skænderi og forsøg på at stable oplysninger på bordet, så har vi endnu den situation, at – ikke en millionær, men et foretagende, der omsætter for milliarder, er skattefrit i dette land. Man kan stadig væk ikke få at vide, hvordan det harmonerer med selskabslovens § 12. Det undersøges endnu. Man var ikke så hurtig i disse sager, som man er med den provokerende millionær, der begyndte at få fernissen til at krakelere.

Fiktive posteringer, har man sagt. Det er vel stort set kommet til, siden vi behandlede denne sag sidst. Jeg har haft lejlighed til – som hr. Maisted var inde på – at stille et spørgsmål om skattemyndighedernes behandling af de mange selvangivelser, der er sendt ind fra de såkaldte Glistrupselskaber, hvor man udtrykkelig har skrevet, hvad man efter loven skulle betale i skat, men så har tilføjet: men hvis disse posteringer er fiktive, så skal vi selvfølgelig ikke betale noget. Her har skattemyndighederne valgt – for at få en lille smule sammenhæng med den argumentation, der fremføres af statens advokat i retssagen – at sige: o.k., så fastholder vi også i denne henseende, at det er fiktivt, og vi forhindrer så at sige de selskaber i at betale den skat, de selv opgav de skulle betale.

Fiktive posteringer bruger man i denne ene sag, og vi har svært ved at se, at de er mere eller mindre fiktive end alle mulige andre posteringer. Jeg tror nok, eksemplet med B & W og Hamlet, som hr. Maisted nævnte, er lånt fra os ved en tidligere lejlighed, men det gælder jo ikke alene det nævnte regnskab. De årsregnskaber, der ryger ind i disse dage og uger, er jo ikke andet end fiktive posteringer, det allerreste af det. Men man har opfundet begrebet til denne ene sag. Også det viser, at den ikke bare er politisk – selvfølgelig er den politisk – men den er også unormal, denne sag.

Der blev sagt af hr. Maisted, at det, at sagen er rejst mod en politisk modstander, var tilstrækkelig begrundelse for VS til at stemme for ophævelse af immuniteten. Det er nu aldrig den begrundelse, vi selv har givet. Vi har taget afstand fra dette slør, man lægger hen over det hele ved at sige: det er en ganske normal sag – det er ikke nogen ganske normal sag – og ved at sige, at det ikke er nogen politisk sag – det er selvfølgelig en politisk sag – men vi har samtidig begrundet, hvorfor vi deltager i beslutningen om at ophæve immuniteten.

Vi har lige så lidt sympati for hr. Glistrups forretningsmetoder som for det system, der til-lader dem. Og vi har ingen illusioner om det retssystem, der skal tage stilling til hans sag. Men når man retsforfølger ham nu, så er det, fordi han er blevet for besværlig for systemet, fordi han tydeligt demonstrerer, hvordan systemet kan udnyttes. Der er mange andre, der gør det, og vi ville slå os selv på munden, hvis vi ikke var med til at ophæve hr. Glistrups immunitet, for i virkeligheden har vi jo gang på

[Wilhelm.]

gang i forbindelse med andre skattefiduser, olie-selskaber osv., krævet, at man fulgte lovene. Vi kan ikke udelukke, at der i hr. Glistrups mange transaktioner, hvoraf de fleste givetvis har været lovlige – og det er det pinligste ved denne sag, ikke mindst for socialdemokratiet – også har været overtrædelser. Og vi vil ikke deltage i nogen særlig beskyttelse af lige præcis de mere eller mindre tilfældige medlemmer af denne forsamling.

Når der bliver rejst tiltale for ganske almindelige lovovertrædelser, så må vi have retten til at se, om det er rigtigt eller det er forkert. Uden illusioner om, at det hele går så og så ærligt til – som jeg allerede har sagt.

Det er begrundelsen for at stemme for op-hævelsen af hr. Glistrups immunitet. Det ville være inkonsekvent ikke at stemme for den, når vi i alle mulige andre sammenhænge har krævet, at man i det mindste da prøvede at hånd-hæve de kontrollove og de skattelove, som be-stemt i forvejen ikke er alt for gode, og som bestemt i forvejen tillader alt, alt for mange af den slags transaktioner, som er hovedparten i det, hr. Glistrup åbenbart har foretaget sig.

Thorndahl (FP):

Det er nu tredje gang, folketinget skal af-gøre, om hr. Glistrups parlamentariske immu-nitet skal hæves, og det er anden gang, hr. Gli-strup er blevet valgt ind på meget store person-lige stemmetal, efter at denne sag er blevet rejst.

Det er karakteristisk, at når jeg og andre ved sammenkomster af forskellig art møder em-bedsmand fra skatte- og afgiftsministeriet og justitsministeriet, så bevæger samtalen sig i løbet af aftenen ofte hen på Glistrupsagen, og ofte sker der i løbet af nogen tid det, at em-bedsmanden efter forsigtigt at have skottet til højre og til venstre bøjer sig frem og sagte siger: ja, der er jo ikke noget hold i anklagen, for Glistrup har jo blot ved at gøre, som så mange andre gør, vist, hvor dårlige disse love, vi har i dette land, egentlig er.

Det er oplevelser, man får med nogle måne-ders mellemrum, og på denne baggrund er det i virkeligheden fantastisk, at vi i dag igen har denne sag til behandling.

Der er mange, der hævder, at der ikke kan sættes en finger på vort samfund, at alting går rigtigt til, og at alle behandles ens uanset poli-tisk tilhørsforhold.

Lad os et øjeblik se på den ene side af det sidste postulat, der skulle indebære, at ingen i dette land skulle have opnået fordele for sig selv helt eller delvis på grund af politisk tilhørs-forhold. Jeg skal bare fremhæve nogle enkelte eksempler.

Efter det store socialdemokratiske valg-ne-derlag i december 1973, hvor partiet mistede 24 mandater, skulle man pludselig skaffe be-skæftigelse til en hel del forhenværende med-lemmer. Jeg skal blot nævne to af dem, der hurtigere end lynet fik kommunal ansættelse, den ene som saneringsekspert, den anden som miljøkonsulent. Det sidste fandt jeg så strengt, at det foranledigede mig til at spørge om, hvilke kvalifikationer den pågældende egentlig havde. Af det noget forvirrede svar, jeg mod-tog, fremgik, at den eneste væsentlige kvalifi-kation var et besøg i USA. Altså rene politiske udnævnelser, hvor kvalificerede personer uden politisk engagement udelukkes til fordel for personer med den rette politiske indstilling.

Jeg kan ikke forestille mig, at der er mange i denne sal, der ikke fra deres egen kreds kender lignende eksempler, hvor det er oplagt, at an-sættelsen er sket væsentligst på grund . . .

Formanden:

Jeg henstiller, at man holder sig til den fore-liggende sag.

Thorndahl (FP):

Magtfordelingen i samfundet kan altså inde-bære fordele for dem, der har bestemte politi-ske opfattelser, og når samfundsmagten kan misbruges i den ene retning, er det naturligvis logisk, at magten også kan misbruges til at chi-kanere politiske modstandere. Sagen mod hr. Glistrup er et eksempel herpå, et meget groft eksempel. Dette skal jeg understrege ved en enkelt illustration.

Omkring årsskiftet 1973–74 var bagmands-politiet stærkt optaget af at genere hr. Glistrup, bl. a. ved på en meget grov måde at forskræk-ke hr. Glistrups klienter. I denne periode afvi-ser bagmandspolitiet en ældre dame, der formentlig var blevet bedraget eller vildledt af ad-vokater og andre rådgivere. Denne dame blev afvist, fordi bagmandspolitiet, som politiadvokat Rørbæk-Petersen udtrykte det, havde vigtigere ting at tage sig af, nemlig dette at skræm-me hr. Glistrups klienter.

Den politiske forfølgelse, som vi i denne sag præsenteres for, er af så grov karakter, at

[Thorndahl.]

meget store dele af befolkningen jo heller ikke er i tvivl. Bl. a. viste en Observaundersøgelse, at halvdelen af befolkningen fandt, at sagen var blevet rejst af politiske årsager, og til trods for retssagen er hr. Glistrup to gange blevet valgt til dette ting med meget store personlige stemmetal, og det parti, han har stiftet, er i dag Danmarks næststørste. Dette var givetvis umuligt, hvis befolkningen som helhed fandt, at anklagen mod hr. Glistrup var både rimelig og rigtig. Omvendt må man sige, at fremskridtspartiets og hr. Glistrups stemmetal indirekte må opfattes som et kolossalt mistillidsvotum til magtapparatets upartiskhed.

Jeg må derfor opfordre til, at man standser denne moderne version af Kafkaprocessen, ikke af hensyn til fremskridtspartiet eller hr. Glistrup, men af hensyn til respekten for og tilliden til dette lands institutioner og retsudøvelse. Gennemføres denne skueproces, så er magtmisbruget eskaleret yderligere, og danner sagen præcedens for, hvorledes en politisk opposition skal forfølges i dette land, så har vi fået grundlaget for den bananrepublik, som statsministeren er så optaget af.

Det må ikke udvikle sig sådan i dette land, at man med føje vil kunne sige, at det ikke mere er et spørgsmål om at have ret, men om at have magt til at få ret.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne uden for ordførerrækken bemærke, at jeg er absolut tilhænger af, at loven skal være lige for alle, være til alle mænds gavn, som kong Volmers Jyske Lov udtrykte det med datidens ord og sociale horisont.

Jeg nærer ingen som helst sympati for forsøg på favorisering af folkevalgte over for retssystemet. Det er imidlertid også en kendsgerning, at dette tings 179 medlemmer er forpligtet til at respektere dette lands grundlov i ånd og bogstav. Hver eneste af os 179 har skrevet under på, at vi vil rette os efter grundloven, følge den. Og i denne er der indbygget en bestemmelse om, at folketinget skal virke som et værn mod politiske processer over for dets medlemmer. Det må være den eneste mulige mening med denne bestemmelse om, at sager ikke kan rejses over for dette tings medlemmer uden folketingets samtykke.

Går vi tilbage til provisorietiden eller til besættelsestiden, vil vist enhver kunne se behovet

for et sådant værn mod politisk forfølgelse af modstandere ved beherskelse af retssystemets forskellige grene eller ved sådanne grenes følgenagtighed.

Det er muligt, at det er ekstreme situationer eller særlige tider, jeg her refererer til, og det er da også muligt, at folketinget ikke er den rette instans til at skaffe sådan et værn, for det plejer så sandelig også at handle ud fra politiske motiver, dette folketing. Derfor vil jeg ikke udelukke enhver snak om, at der kunne være grund til at revidere grundloven engang i fremtiden på dette punkt, sådan at folketinget frtages dette hverv: at værne sine medlemmer mod politiske overgreb fra retsmaskineriets side. Men det er jo ikke det, der er på dagsordenen i dag, og indtil da lever vi med en grundlov, der pålægger os en pligt til at værne.

Jeg må med mit kendskab til retssystemet, skattesystemet og Glistrupsagens optagelse være i alvorlig tvivl om, hvorvidt denne sag nogen sinde var blevet rejst, hvis hr. Glistrup ikke havde begyndt sin politiske ud-til-bens-virk-somhed over for den politisk herskende klasse årgang 1971. Beretningen om, at sagsakterne indkaldtes til daværende finansminister Poul Møllers eksperter gennemgang fra de lokale ligningsmyndigheder dagen efter hr. Glistrups optræden i fjernsynet første gang, er mistillidskabende over for systemet. Den virkede også så stærkt over for mig personlig, at da jeg i 1974 havde lejlighed til at tage stilling til en sag af nøjagtig samme karakter som denne i dag, nemlig spørgsmålet om ophævelse af hr. Glistrups parlamentariske immunitet dengang, ja, da stemte jeg imod denne ophævelse, ikke ud fra nogen antydning af politisk sympati, men tværtimod ud fra en følelse af forpligtelse til at være med til at sikre ordentlige retsvilkår også for en politisk modstander som hr. Glistrup. Og også – lad mig ikke skjule det – ud fra en betydelig utryghed over for vort lands retssystem, som jeg finder bøjer politisk af i adskillige sager.

Der er imidlertid siden 1974 sket adskilligt. Der er faldet én dom. Der er kommet dokumentation frem i retssalen, og uden at dette er afgørende for vores behandling, så er min tvivl i sagen blevet større, og det gør, at jeg denne gang vil undlade at stemme i sagen. Jeg vil håbe, at der ved den kommende afstemning ikke er et eneste af dette tings 179 medlemmer, som ikke prøver at gøre sig klart: var denne

[Mølgaard.]

sag mon blevet rejst, eller var den ikke blevet rejst, hvis hr. Glistrup havde blandet sig uden om politik?

Til sidst: hvad er det dog for et elendigt makværk af argumentation, dette tings næststørste parti, fremskridtspartiet, stiller op i betænkningen, der er afgivet af udvalget for forretningsordenen om denne sag: at sagen skal standses, fordi betydelige vælgerkredse har sluttet op om fremskridtspartiet? Fordi 1/2 mill. vælgere står bag; er det dét, der er argumentationen? Hvad har dette dog med ret og uret at gøre? Er det folke-domstolsprincippet, man vil have indført, og i givet fald: hvor mange snese tusinde stemmer skal der stå bag en person, før man begynder at beskytte?

Jeg er vildt uenig i denne mindretalsudtalelses præmisser, og jeg kan ikke skjule, at jeg finder det forunderligt, at man i et så stort parti som fremskridtspartiet synes at kunne blive enige i en så principiel sag med så udviklede forhold bag. Men fremskridtspartiet er jo i øvrigt ikke det eneste store parti, hvor man med forundring må konstatere en fuldstændig enighed, ikke alene om retsgrundlaget, men også om den konkrete vurdering af præmisserne i denne sag.

Lis Starcke (DR):

Retfærdigheden skal ske fyldest i dette land, men det har generet min retsbevidsthed, at flere af folketingets medlemmer i tilfældet Glistrup så at sige har dømt, før domstolene har talt. Med denne begrundelse ønsker jeg ikke at stemme for ophævelse af hr. Glistrups immunitet, men vil undlade at stemme.

Maisted (FP):

Man må altså konstatere, at medlemmer af folketinget har dømt hr. Glistrup på forhånd. Man må konstatere, at det mest prominente medlem af dette ting, statsministeren, konsekvent ikke har været til stede, når denne sag har været behandlet.

Når hr. Mølgaard taler om, at der skulle være faldet en dom i denne sag, så er det ukorrekt. Det eneste, den domsafsigelse drejede sig om, var aftaleforhold; der var intet andet, der blev bedømt i den domsafsigelse.

Det er beklageligt, at de, som hævder, at dette ikke er en politisk sag, undlader at tage ordet eller være til stede og bekræfte, at de

over for befolkningen har dømt hr. Glistrup på forhånd og alligevel lader, som om dette skulle være en upolitisk sag.

Ole Olsen (SF):

Jeg havde ikke tænkt at komme herop. Det er kun fremskridtspartiets fremstilling, der gør det. Jeg må gøre opmærksom på, at jeg har altid personlig næret en dyb tvivl om, hvorvidt det var en politisk sag, og har da meget nøje, da jeg kom ind i folketinget, overvejet min stilling, hvad jeg skulle gøre, når dette skulle til afstemning. Jeg har da personlig ment, at der i hvert tilfælde nok var nogle elementer i sagen, hvor hr. Glistrup måske kunne strafforfølges. Men det, jeg kan blive oprørt over, er, at jeg skal finde mig i en beskyldning – og det skal resten af tingets medlemmer også – fra fremskridtspartiets side om, at jeg og andre har dømt hr. Glistrup på forhånd i denne sag.

Jeg må sige, at jeg agter med en vis vaklen at stemme for ophævelse af den parlamentariske immunitet, men jeg synes altså, fremskridtspartiet burde opføre sig lidt mere anstændigt over for resten af dette tings medlemmer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgsflertallets indstilling vedtoges med 124 stemmer mod 26; 2 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Der vil nu blive givet justitsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om forsvarsordningens videreførelse.

(Beslutningsforslag nr. B 1. Fremsat 2/3 77. Første behandling 10/3 77. Betænkning 23/3 77).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag: